DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XXIII | WARSZAWA, dnia 28 grudnia 1946. | Nr 15

TREŚĆ:

DZIAŁ OGÓLNY

209

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 grudnia 1946 r. o zmianie przepisów kancelaryjnych dla Ministerstwa Komunikacji i urzędów przedsiębiorstwa P. K. P. oraz o uzupełnieniu Instrukcji dla referentów w M. K. i w urzędach P. K. P.

Niniejszym zarządzam:

§ 1.

Do przepisów kancelaryjnych dla Ministerstwa Komunikacji i urzędów przedsiębiorstwa P. K. P. (Dz. Urz. M. K. z 1945 r. Nr, 14, poz, 143), wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 3 po ust. 5 wstawia się nowy ust. „5 a" o brzmieniu: „Wykaz akt prowadzi kie-

rownik komórki organizacyjnej lub wyznaczony przez niego referent";

2) w § 4 nagłówek otrzymuje brzmienie: „Numer pisma i numer sprawy", a przed dotychczasowym tekstem, który oznacza się jako ust. 2, dodaje się nowy ust. 1 o brzmieniu:

„1. Numerem oznacza się tylko pierwsze pismo, które pojawiło się w pewnej sprawie w danym roku kalendarzowym. Numer takiego pisma jest równocześnie numerem sprawy. Dalsze pisma w danej sprawie oznacza się „do Nr . . . ." (n. p. do Nr 1, do Nr 2 i t. d.). Pisma więc dalsze w pewnej sprawie różnią się między sobą w ciągu roku kalendarzowego tylko datą ich podpisania";

3) w § 4 nowo oznaczony ust. 2, pkt. 3) otrzymuje brzmienie: „3) Nru sprawy, łamanego przez dwie ostatnie cyfry roku kalendarzowego";

4) w § 9 przed dotychczasowym ust. 1 wstawia się nowy ust. 1 o brzmieniu: „Korespondencję otrzymaną z oddziału podawczego, która wpłynęła z zewnątrz urzędu, rejestrator wpisuje bezzwłocznie do skorowidza numerów obcych, z zaznaczeniem nad wpisem daty wpływu. Skorowidz ten zawiera następujące rubryki: Nr obcy, nadawca, znak komórki organizacyjnej, dla której pismo jest przeznaczone i Nr sprawy. Nr sprawy wpisuje się tylko wówczas, gdy pismo wpływające powołuje się na Nr pisma poprzedniego. Korespondencję otrzymaną z innych komórek organizacyjnych urzędu do uzgodnienia lub przejrzenia lub nawet do częściowego załatwienia i nie podlegającą z tego powodu zarejestrowaniu w kartach pism, wpisuje się do skorowidza podanego w zał. 6.;

5) w § 9 dotychczasowy ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„2. Po wpisaniu korespondencji do skorowidza numerów obcych, rejestrator wręcza ją kierownikowi komórki organizacyjnej (w M. K. dyrektorowi departamentu, w D. O. K. P. naczelnikowi służby, w jednostkach służbowych podległych D.O.K.P. naczelnikowi (kierownikowi jednostki służbowej) do przejrzenia celem poczynienia adnotacji co do przydziału korespondencji poszczególnym komórkom, co do sposobu załatwienia pewnych spraw i t. p.";

6) w karcie pism, stanowiącej załącznik (5) do § 9 wprowadza się następujące zmiany: wykreśla się u góry rubrykę „referent", jako nową rubrykę pierwszą dodaje się rubrykę „Pozycja bieżąca", zamiast rubryki „Nr porządk. pisma" wstawia się rubrykę „Nr sprawy (pisma)", oraz po rubryce „nadawca i t. d." wstawia się nową rubrykę „znak referenta";

7) w § 9 ust. 2., który oznacza się jako ust. 3., dodaje się następujące nowe zdanie: „Do rubryki" „Do rubryki „Nr sprawy (pisma)" wpisuje się pierwsze pismo w danej sprawie, z oznaczeniem go bieżącą cyfrą (n. p. „3"), wszystkie zaś dalsze pisma w danej sprawie, w kolejności ich otrzymania, jako pisma „do Nr" sprawy (n. p. do Nr 3). W tym celu należy dla każdej pozycji bieżącej pozostawić w karcie pism miejsce na wpisywanie dalszych pism w danej sprawie. Gdyby mimo to zabrakło dla nich miejsca w danej pozycji, należy w rubryce „uwagi" zaznaczyć „ciąg dalszy (c. d.) patrz poz. . . ." i wpisywać dalsze pisma w pewnej sprawie do wolnej pozycji karty pism. Rubrykę „pozycja bieżąca" tylko w tym celu wprowadza się do karty pism. Nie jest ona w żadnym wypadku oznaczeniem sprawy i nie ma nic wspólnego z Nr sprawy";

8) w § 9 ustępy 3, 4, 5, 6 i 7 oznacza się jako ustępy: 4, 5, 6, 7 i 8;

9) w § 9 w nowym ustępie 6 po pkt. 5) wstawia się nowy pkt. „5 a" o brzmieniu: „5 a) ponagleń wysyłanych w ślad za wysłanymi przed tym i niezałatwionymi poleceniami lub prośbami";

10) w § 9 dodaje się nowy ustęp 9 (ostatni) o brzmieniu: „Dla spraw występujących masowo, zwłaszcza dla spraw imiennych, dla spraw jednorodnych wpływających z jednego urzędu i t. p., zaleca się prowadzenie zamiast kart pism (kartotek) rejestrów specjalnych, do których wpisuje się pisma chronologicznie (system dziennikowy). Rejestr specjalny powinien zawierać z reguły następujące rubryki:

1. Nr bieżący pisma;
2. data wpływu pisma;
3. Nr obcy pisma;
4. nadawca;
5. treść pisma;
6. obieg pisma (załatwienie);
7. data skierowania pisma po ostatecznym załatwieniu do rejestratury;
8. data skierowania pisma do składnicy akt;
9. uwagi.

11) w § 11 w ust. 3 zdania 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„Sprawdzanie czystopisów sporządzonych z rękopisów jest obowiązkiem referenta, sprawdzanie czystopisów sporządzanych z maszynopisów — obowiązkiem rejestratora";

12) w § 12 po ust. 3 wstawia się nowy ustęp „3 a" o brzmieniu następującym:

„Jeżeli organ zatwierdzający projekt załatwienia nie podpisuje własnoręcznie czystopisu, umieszcza się jego nazwisko na czystopisie odrazu przy przepisywaniu, dodając klauzulę zgodności. W wypadkach

uzasadnionych względami praktycznymi podpis organu zatwierdzającego projekt załatwienia można zastąpić za zgodą tego organu „faksymilem";

13) tekst § 13 otrzymuje brzmienie:
„Datę czystopisu wpisuje z reguły własnoręcznie organ zatwierdzający brulion załatwienia, chyba że wyda rejestratorowi inne w tym względzie zarządzenie";

14) w § 15 w ust. 2. dodaje się dwa dalsze zdania o brzmieniu:
„Zaleca się wiązanie akt przy pomocy dziurkaczy. Nie wolno akt sklejać, ani zbyt mocno zszywać, gdyż trzeba się liczyć z potrzebą wyjęcia w przyszłości pewnych pism z akt";

§ 2.

Do § 3 Instrukcji dla referentów w Ministerstwie Komunikacji i w urzędach przedsiębiorstwa P. K. P. (Dz. Urz. M. K. z 1945 r. Nr 14, poz. 144) wprowadza się następujące uzupełnienia:

1) w pkt. 2) na końcu skreśla się średnik i dodaje wyrazy „i wiązać je przy pomocy dziurkacza" w celu ułatwienia przeglądania akt przez organ zatwierdzający projekty załatwień;

2) po pkt. 9) dodaje się nowy pkt. „9 a" o brzmieniu: „9 a) sprawy pilne wkładać do teczek koloru czerwonego";

3) po pkt. 10) dodaje się nowy pkt. „10 a" o brzmieniu: „10 a) na żądanie przełożonego prowadzić „dzienniczek referenta", z obowiązkiem wpisywania do niego daty otrzymania każdego pisma do załatwienia, Nru i treści pisma i daty jego załatwienia przez siebie";

4) w pkt. 11) dodaje się na końcu zdanie: „W miejsce akt wysłanych odręcznie do innych komórek organizacyjnych — jeżeli referent nie prowadzi dzienniczka — włożyć do teczki akt niezałatwionych kartę zastępczą (wyciąg do akt), z zaznaczeniem na niej daty wysłania pisma, Nru sprawy i znaku komórki organizacyjnej, do której pismo się wysyła".

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1947 r.

Nr I. 1-90/12/46.

210

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 12 grudnia 1946 r. o utworzeniu Oddziału Budowy Gmachów Ministerstwa Komunikacji, podległego Dyrekcji Odbudowy Warszawskiego Węzła Kolejowego.

Powołując się na przepis § 12 ust (1) statutu organizacyjnego Dyrekcji Odbudowy Warszawskiego Węzła Kolejowego (Dz. Urz. M. K. z 1945 r. Nr 10, poz. 89) zarządzam co następuje:

§ 1.

Tworzy się Oddział Budowy Gmachów Ministerstwa Komunikacji, podległy bezpośrednio Dyrekcji Odbudowy Warszawskiego Węzła Kolejowego, z siedzibą w Warszawie.

§ 2.

Zadaniem Oddziału, jest w stadium wstępnym opracowanie planu robót, następnie zaś kierownictwo i nadzór nad wykonaniem robót przy budowie gmachów Ministerstwa Komunikacji.

§ 3.

Personel Oddziału będzie powiększony stopniowo odpowiednio do każdorazowego zakresu pracy w Oddziale i to z reguły kosztem składu osobowego Oddziału Odbudowy Gmachów (4), podległego Dyrekcji odbudowy Warszawskiego Węzła Kolejowego.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1947 r.

Nr I. 1-1130/4/46.

211

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 2 grudnia 1946 r. o rozszerzeniu kompetencji dyrektorów kolei państwowych co do zatwierdzania ugód w sprawach odszkodowań wynikłych z nieszczęśliwych wypadków kolejowych.

Na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 89 z 1930 r. poz. 705), zarządzam co następuje:

W przepisach o podziale czynności w D.O.K.P. (Dz. Urz. Min. Kom. z 1934 r. Nr 9, poz. 54) w § 2 ust. 1:

1) w pkt. 29) w brzmieniu zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 6 lipca 1945 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 9, poz. 69) należy cyfrę „100.000 zł" zastąpić cyfrą „250.000 zł";

2) w pkt. 29 a) w brzmieniu zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 14 grudnia 1945 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 16 poz. 162) — należy cyfrę „24.000 zł" zastąpić cyfrą „36.000 zł".

Zarządzeniem niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1946 r.

Nr I. 1-110/16/46.

212

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 12 grudnia 1946 r. o roszczeniu kompetencji naczelników biur prawnych w DOKP, co do zatwierdzenia ugód o świadczenia jednorazowe.

Na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705), zarządzam co następuje:

W przepisach o podziale czynności w DOKP (Dz. Urz. M. K. 1934 r. Nr 9, poz. 54), w § 20 ust. (2) w pkt. 6), w brzmieniu zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 6 lipca 1945 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 9, poz. 69), należy cyfrę „10,000 zł" zastąpić cyfrą „30,000 zł".

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1947 r.

Nr I. 1-110/17/46.

213

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 12 grudnia 1946 r. o tymczasowej zmianie granic D. O. K. P. Szczecin i Poznań.

Na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r, Nr 89 poz. 705), zarządzam, do czasu dokonania odbudowy odcinków linii Strzelce Kraińskie—Lubiana i Choszczno—Głazów, co następuje:

§ 1.

Odcinek linii Strzelce Kraińskie—Strzelce Kraińskie Miasto włącznie, wyłącza się z D. O. K. P. Szczecin i włącza się do D. O. K. P. Poznań.

§ 2.

W zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 17 lipca 1946 r. o rozgraniczeniu dyrekcyjnych okręgów kolei państwowych (Dz. Urz. M. K. Nr 8, poz. 103) w ust. 7 dotyczącym granic DOKP w Poznaniu, z DOKP Szczecin zamiast wyrazów „Strzelce Kraińskie" wstawia się wyrazy „czasowo Strzelce Kraińskie Miasto", a w ust. 8 dotyczącym granic DOKP w Szczecinie z DOKP Poznań, zamiast wyrazów „Strzelce Kraińskie" wstawia się wyrazy „czasowo Strzelce Kraińskie Miasto".

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1947 r.

Nr I. 1-10/10/46.

214

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 20 grudnia 1946 r. w sprawie używania pieczęci urzędowych do wystawiania dokumentów na przejazd i przewóz dla pracowników P. K. P.

W związku z wystąpieniem jednej z dyrekcyj okręgowych kolei państwowych Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia co następuje:

W pieczęcie urzędowe kauczukowe o średnicy 20 mm, potrzebne w związku z wystawieniem dokumentów na przejazd i przewóz w ramach „Przepisów Nr A 6", winny być zaopatrzone:

1) biuro personalne i wydział sanitarny w D. O. K. P. (po 1 egzemplarzu);
2) oddziały kolei państwowych (ruchowo-handlowe, mechaniczne, drogowe i elektrotechniczne), warsztaty główne kolei państwowych, główne magazyny zasobów i zarządy kolei wąskotorowych (po 1 egzemplarzu).

Natomiast parowozownie główne i pomocnicze kolei państwowych, stacje kolei państwowych, odcinki drogowe, sygnałowe, zabezpieczenia ruchu pociągów kolei państwowych, rejony lekarskie kolei państwowych oraz jednostki służbowe podległe zarządom kolei wąskotorowych, winny wystawiać dokumenty na przejazd na drukach (formularzach) uprzednio zaopatrzonych w pieczęcie urzędowe kauczukowe o średnicy 20 mm przez oddziały kolei państwowych (przez wydział sanitarny w D. O. K. P., przez zarządy kolei wąskotorowych).

Zasad tych należy przestrzegać przy zamawianiu pieczęci urzędowych w Mennicy Państwowej.

Nr I. 1-9/9/46.

DZIAŁ PERSONALNY.

215

Zarządzenie Ministrów: Komunikacji oraz Poczt i Telegrafów z dnia 9 grudnia 1946 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej o czasie pracy pracowników przedsiębiorstw „Polskie Koleje Państwowe" oraz „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Na podstawie § 30, ust. (3) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. o służbie w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 299) oraz na podstawie § 30 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o stosunku służbowym pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 25) zarządza się co następuje:

§ 1.

Uchyla się rozporządzenie Kierownika Resortu Komunikacji, Poczt i Telegrafu, wydane w porozumieniu z Kierownikiem Resortu Pra-

cy, Opieki Społecznej i Zdrowia z dnia 13 września 1944 r. o czasie pracy pracowników przedsiębiorstw „Polskie Koleje Państwowe", „Poczta, Telegraf i Telefon" i Polska Akc. Sp. Telefoniczna (Dz. Urz. M. K. Nr 2 z 1945 r. poz. 12).

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Nr Pers. 2/60-345/46.

216

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 14 grudnia 1946 r. w sprawie zmiany zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 10 grudnia 1945 r. o dodatkach dla drużyn parowozowych za czas służby na parowozie.

W zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 10 grudnia o dodatkach dla drużyn parowozowych za czas służby na parowozie (Dz. Urz. M. K. Nr 16, poz. 166), zmienionym zarządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 16 września 1946 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 11, poz. 167), należy w § 1, w wierszu pierwszym i po wyrazach: „...na kolejach normalnotorowych i..." skreślić wyraz: „...górnośląskich"....

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od 1 kwietnia 1946 r.

Nr Pers. 2/407-31/46.

DZIAŁ RUCHU KOLEJOWEGO.

217

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 16 grudnia 1946 r. w sprawie wydania „Przepisów służby telegraficznej i telefonicznej na kolejach (R 10)".

Niniejszym zatwierdzam „Przepisy służby telegraficznej i telefonicznej na kolejach" (R 10), które ukażą się w osobnym wydaniu.

Przepisy wchodzą w życie z dniem 30 marca 1947 r. Z tym dniem tracą moc obowiązującą „Przepisy Nr R 10 dla służby telegraficznej i telefonicznej, zatwierdzone rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 19. IX. 1931 r. (Dz. Urz. M. K. z 1931 r. Nr 19, poz. 145).

Nr RT-60/13/46.

DZIAŁ ELEKTROTECHNICZNY.

218

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 30 listopada 1946 r. o przekazaniu służbie elektrotechnicznej central telefonicznych i telegraficznych kolei państwowych wraz z obsługą, oraz o utworzeniu Stacji Telefonów i Telegrafu Kolei Państwowych przy Ministerstwie Komunikacji.

Na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Urz. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705), realizując pierwszy etap planowanego przekazania służbie elektrotechnicznej całej służby telefonicznej i telegraficznej wraz z obsługą, z wyjątkiem central i aparatów telefonicznych przeznaczonych wyłącznie dla potrzeb służby ruchu, zarządzam co następuje:

§ 1.

Służbie elektrotechnicznej kolei państwowych przekazuje się:

1) centrale telefoniczne i ich obsługę w samych DOKP i w podległych im jednostkach służbowych, z wyjątkiem central i aparatów telefonicznych na stacjach kol. państw., obsługiwanych przez dyżurnych ruchu, a przeznaczonych wyłącznie dla potrzeb służby ruchu;

2) centrale telegraficzne samych DOKP, bez względu na ilość posiadanych przez nie aparatów telegraficznych Morse'a lub dalekopisowych;

3) centrale telegraficzne w oddziałach ruchowo-handlowych i na stacjach kol. państw., w których (oddziałach i stacjach) znajduje się najmniej dwa lub więcej aparatów dalekopisowych;

4) pojedyncze aparaty dalekopisowe, istniejące w centralach telegraficznych, w oddziałach ruchowo-handlowych i na stacjach kol. państw., o ile centrale te nie posiadają wcale aparątów Morse'a.

§ 2.

Postanowienia § 1 mają zastosowanie w odniesieniu do wszystkich DOKP, z tą tylko zmianą w stosunku do DOKP Katowice, że w tej dyrekcji cała służba telegraficzna w samej DOKP, jako też w oddziałach ruchowo-handlowych i na stacjach kol. państw., bez względu na ilość posiadanych w danej centrali aparatów Morse'a lub dalekopisowych, pozostaje nadal zgodnie ze stanem faktycznym, w służbie elektrotechnicznej.

§ 3.

Tworzy się Stację Telefonów i Telegrafu Kolei Państwowych przy Ministerstwie Komunikacji, przeznaczoną do obsługi Ministerstwa Komunikacji, podległą Oddziałowi Eelektrotechnicznemu Warszawa-Zachodnia.

§ 4.

W związku z postanowieniami §§ 1, 2 i 3 wprowadza się w obowiązujących przepisach organizacyjnych następujące zmiany:

1) w przepisach o podziale czynności w DOKP (Dz. Urz. M. K. z 1934 r. Nr 9, poz. 54) wraz z późniejszymi zmianami:

a) w § 8 ust. (1), pkt. 14) otrzymuje brzmienie:

„14) sprawy central telegraficznych i ich obsługi w oddziałach ruchowo-handlowych i na stacjach kol. państw., posiadających tylko jeden lub więcej aparatów Morse'a, a nie posiadających wcale aparatów dalekopisowych, oraz sprawy central telegraficznych w oddziałach ruchowo-handlowych i na stacjach kol. państw., w których znajduje się jeden aparat dalekopisowy i jeden lub więcej aparatów Morse'a, jak również sprawy central i aparatów telefonicznych na stacjach kolei państwowych, obsługiwanych przez dyżurnych ruchu, a przeznaczonych wyłącznie dla potrzeb służby ruchu — w porozumieniu z wydziałem elektrotechnicznym; sprawy szkolenia pracowników służby telefonicznej i telegraficznej w wymienionym wyżej zakresie, w porozumieniu z wydziałem elektrotechnicznym";

b) w § 8 ust. (1) wykreśla się ustęp ostatni (zaczynający się od słów „W skład działu wchodzą" i t. d.);

c) w § 14 ust. (3) pkt. 2) otrzymuje brzmienie:

„2) sprawy central telegraficznych i ich obsługi w samych DOKP, bez względu na ilość posiadanych przez nie aparatów telegraficznych Morse'a lub dalekopisowych, oraz sprawy central telegraficznych w oddziałach ruchowo-handlowych i na stacjach kol. państw., w których znajduje się najmniej dwa lub więcej aparatów dalekopisowych, bez względu na to, czy centrale te posiadają jakikolwiek aparat Morse'a lub nie, jakoteż sprawy central telegraficznych w oddziałach ruchowo-handlowych i na stacjach kol. państw. posiadających tylko jeden aparat dalekopisowy, a nie posiadających żadnego aparatu Morse'a, a ponadto sprawy central telefonicznych i ich obsługi w samych DOKP, oraz sprawy central telefonicznych i ich obsługi w oddziałach ruchowo-handlowych i na stacjach, z wyjątkiem central i aparatów telefonicznych na stacjach kol. państw. obsługiwanych przez dyżurnych ruchu, a przeznaczonych wyłącznie dla potrzeb służby ruchu — w porozumieniu z wydziałem ruchu; sprawy szkolenia pracowników służby telefonicznej i telegraficznej w wymienionym wyżej zakresie, w porozumieniu z wydziałem ruchu";

d) w § 14 ust. (3) na końcu dodaje się nowy pkt. 14) o brzmieniu następującym:

„14) W skład działu wchodzą: Centrala Telefoniczna DOKP i Biuro Telegrafu DOKP dla obsługi wydziałów i biur dyrekcji".

2) w § 8 zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 11 kwietnia 1945 r. o utworzeniu i organizacji służby elektrotechnicznej we wszystkich DOKP (Dz. Urz. M. K. Nr 7, poz. 51), po ustępie pierwszym wstawia się nowy ustęp o brzmieniu następującym: „W DOKP Warszawa Oddziałowi Elektrotechnicznemu Warszawa-Zachodnia podlega Stacja Telefonów i Telegrafu Kolei Państwowych przy Ministerstwie Komunikacji".

§ 5.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1947 r.

Nr I. 1-114/10/46.

Część C.

PRZEDRUKI.

219

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o Głównej Inspekcji Komunikacji.

(przedruk z Dz. U. R. P. Nr 97 poz. 569 z 28. IX. 1926 r.).

Na mocy art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. Urz. R. P. Nr 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Główna Inspekcja Komunikacji jest urzędem państwowym, podległym bezpośrednio Ministrowi Komunikacji, działającym samoistnie.

Art. 2. Zadaniem Głównej Inspekcji Komunikacji jest:

a) odnośnie do urzędów i przedsiębiorstw państwowych podległych Ministrowi Komunikacji, kontrola nad całokształtem ich gospodarki i nad prawidłowym stosowaniem przez nie obowiązujących ustaw, rozporządzeń i instrukcyj służbowych we wszystkich działach służby;

b) odnośnie do prywatnych przedsiębiorstw komunikacyjnych, w szczególnych wypadkach kontrola w zakresie uprawnień, przysługujących Ministrowi Komunikacji z tytułu wykonywania przezeń zwierzchniego nadzoru państwowego.

Art. 3. Główna Inspekcja Komunikacji spełnia swe zadania przez:

1) przeprowadzanie kontroli, badań i dochodzeń, zleconych przez Ministra Komunikacji,

2) kontrolę doraźną, wykonywaną według swego uznania,

3) przeprowadzanie dochodzeń w razie dostrzeżenia nieprawidłowości lub nadużyć, a to celem ustalenia ich źródeł i zapobiegania im na przyszłość.

Art. 4. Na czele Głównej Inspekcji Komunikacji stoi Główny Inspektor. Jest on odpowiedzialny za prawidłowy bieg spraw, powierzonych Głównej Inspekcji Komunikacji. Na jego wniosek mianuje Minister Komunikacji urzędników Głównej Inspekcji Komunikacji.

Art. 5. Główny Inspektor, urzędnicy i funkcjonariusze niżsi Głównej Inspekcji Komunikacji są funkcjonariuszami państwowymi, których stosunki służbowe normuje ustawa z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. Urz. R. P. Nr 21, poz. 164).

Art. 6. Urzędnicy Głównej Inspekcji Komunikacji dzielą się na urzędników inspekcyjnych i urzędników biurowych.

Art. 7. Wydatki, związane z istnieniem i działalnością Głównej Inspekcji Komunikacji, stanowią osobny dział w budżecie administracyjnym Ministerstwa Komunikacji.

Art. 8. Urzędnicy Inspekcyjni Głównej Inspekcji Komunikacji wykonywują służbę według wskazań Głównego Inspektora, inspekcję przeprowadzają jednak samodzielnie według swej najlepszej wiedzy i sumienia, a w razie stwierdzenia nieprawidłowości lub nadużyć wdrażają dochodzenia, których nie wolno przerwać lub wstrzymać przed ich zupełnym ukończeniem.

Art. 9. Główna Inspekcja Komunikacji, a w wypadkach niecierpiących zwłoki urzędnik inspekcyjny Głównej Inspekcji Komunikacji ma prawo zwracać się bezpośrednio do wszelkich władz i urzędów państwowych o pomoc w zakresie ich kompetencji i to tak centralnych, jak i pierwszej i drugiej instancji.

Art. 10. Prowadzący dochodzenie urzędnik inspekcyjny Głównej Inspekcji Komunikacji uprawniony jest wzywać świadków, a w razie potrzeby znawców i przesłuchiwać ich protokólarnie. O ile osoby, nie będące pracownikami państwowymi, nie czynią zadość wezwaniu prowadzącego dochodzenie lub uchylają się od wezwań bez podania ustawowego powodu, może on zażądać współdziałania władz administracyjnych względnie policyjnych, które obowiązane są w ramach istniejących przepisów o postępowaniu administracyjnym, wzywać osoby powyższe do stawienia się.

Art. 11. W stosunku do pracowników władz, urzędów i przedsiębiorstw podległych Ministrowi Komunikacji przysługuje urzędnikom Głównej Inspekcji Komunikacji prawo żądania wszelkich wyjaśnień służbowych, badania ksiąg, rachunków, aktów, dokumentów i zapisków służbowych, a osoby te, władze, urzędy i przedsiębiorstwa obowiązane są żądania powyższe spełnić bezzwłocznie i bez jakichkolwiek utrudnień lub ograniczeń.

Art. 12. O ile to uzasadniają wyniki inspekcji lub dochodzenia, może urzędnik inspekcyny Głównej Inspekcji Komunikacji, pod warunkiem nienaruszania normalnego biegu czynności służbowych, wydać polecenie tymczasowego zawieszenia w służbie pracownika władz, urzędów i przedsiębiorstw podległych Ministrowi Komunikacji. Władza przełożona pracownika jest obowiązana polecenie to wykonać.

Postanowienia ustępu pierwszego niniejszego artykułu nie mają zastosowania do urzędników Ministerstwa Komunikacji, których zawiesić w służbie może tylko Minister Komunikacji na wniosek Głównego Inspektora.

Art. 13. Również obowiązana jest władza przełożona wykonać polecenie urzędnika inspekcyjnego Głównej Inspekcji Komunikacji, skierowania sprawy na drogę karno-sądową, co nastąpić może w wypadku stwierdzenia czynów lub zaniedbań, naruszających przepisy prawa karnego.

Art. 14. Główna Inspekcja Komunikacji ma prawo wydawać polecenia wdrażania postępowania dyscyplinarnego przeciwko urzędnikom, funkcjonariuszom niższym oraz pracownikom władz, urzędów i przedsiębiorstw, podległych Ministrowi Komunikacji.

Art. 15. Zasadą urzędowania Głównej Inspekcji Komunikacji ma być natychmiastowa, bezpośrednia interwencja i możliwie najszybsze załatwianie spraw.

Art. 16. Przy wykonywaniu czynności służbowych przysługuje urzędnikom inspekcyjnym Głównej Inspekcji Komunikacji prawo bezpłatnego korzystania ze środków lokomocji kontrolowanych urzędów i przedsiębiorstw komunikacyjnych tak państwowych jak i prywatnych.

Art. 17. Główny Inspektor składa ze swoich spostrzeżeń sprawozdanie Ministrowi Komunikacji, przedstawiając odpowiednie wnioski.

Art. 18. Ministerstwo Komunikacji, władze, państwowe przedsiębiorstwa komunikacyjne, podległe Ministrowi Komunikacji i przedsiębiorstwa prywatne pozostające pod zwierzchnim nadzorem Ministra Komunikacji, obowiązane są bezzwłocznie przesyłać w odpisach Głównej Inspekcji Komunikacji wszelkie zasadnicze zarządzenia charakteru ogólnego, mające wpływ na gospodarkę tego resortu, jako też wszelkie wydane przez siebie instrukcje i przepisy służbowe.

Art. 19. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Komunikacji.

Art. 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 14 grudnia 1925 r. o Głównej Inspekcji Kolejowej (Dz. U. R. P. Nr 129 poz. 915), oraz wydane na jej podstawie rozporządzenia.

Wytwórnia Biletów P. K. P. w Krakowie.